

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΠΟΤΕ δὲν ἔδειχνε τί γινότανε στὴν ψυχὴ τῆς Λίζας. Ἦταν μόνο πολὺ—πολὺ χλωμὴ καὶ ἔπαυσε γενναῖα μὲ τὸ μαντήλια πού κρατοῦσε στὰ χεῖρά της.

Ὅταν ὁ Λώρης τελείωσε, βλέποντας πὸς ἡ νῆα δὲν μιλούσε, τὴ ρώτησε δεξιὰ :

— Λοιπὸν, δεσποινίς Λίζα, τί λέτε γιὰ τὸ αὐτὰ; Μιλήστε μου. Σιμβουλεύστε με τί νὰ κάμω; Μοῦ εἶπτε νὰ σὰς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου καὶ δὲν ἀντὶ τὸ ἀρνήθηκα. Σκέπτομαι, φυσικά, νὰ φύγω ἀπὸ τὸ θέατρο. Μὰ ἀν τὸ κάμω αὐτὸ, ἀρῖνον ἐλεύθερο τὸ ἔδαφος σ' ἐξέκρινε. Ἐνῶ ἀν μείνω...

— Ἄν μείνετε; φησίζετε ἡ Λίζα.

— Θὰ τὸν φέρω σὲ τέτοια ἀτελείωσι, πού ἡ θά πρελιὰ ἢ θ' ἀποκοιτηθῶ...

• Ἦταν ἡ ρώτησι σταγυρῆ.

• Τί θ' ἀπαντοῦσε ἡ Λίζα; Θὰ ζήτησε νὰ ἐκδικηθῆ τὸ Βρανά;

• Ἡ Λίζα ἀναστέναζε τέλος καὶ εἶπε :

— Κύριε Λώρη, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον πού δὲχετε γιὰ μένα. Σ' εὐχαριστῶ μέσ'

ἀπ' τὴν καρδιά μου.

— Ὁ δεσποινίς Λίζα!

— Ναι, ναι, ἀφήστε με νὰ συνεχίσω. Σὰς εἶχα μιλήσει ἄλλοτε μὲ ἐμπάθεια, μὲ διὰ ἐκδικήσεως γιὰ τὸν ἀνθρώπο αὐτό. Παθῶσα νὰ τὸν δῶ νὰ βασανίζεται, νὰ ὑποφέρει. Μὰ ὁ καιρὸς πού πέρασε σὲ μετὰ, ἔπαυσε καλὸς συμβουλόμενος γιὰ μένα. Κατάλαβα πὸς ἡ σκληρὴ ἐκδίκησι, πού ζήτησα, ἦταν γὰρ πού δὲν πήγαινε σὲ μένα, γὰρ ἀπάνθρωπο καὶ ἐργληματικὸ. Ὅχι, δὲν ἔξασα τὴν ἀγαπημένη μου, τὴν ἀληθινήν ἀδελφὴν μου. Δὲν ἔξασα τὸ ἐγγλυμμα αὐτοῦ τὸν ἀνθρώπο εἰς βάρος μας. Σκέπτομαι μονάχα πὸς ἔπαυσε Θεὸς ἐκεῖ πάνω, πού τὸ βλέπει ὅλα καὶ τὰ κρίνει. Θεὸς ἀδέξιατος, Θεὸς τιμορῶς. Ἄς τιμορῶσῃ αὐτὸς τὸ φρονῆ τῆς Λίζας. Ἐγὼ ἡ ἴδια ὄχι, ποτέ...

Τὰ ἑτέρωκα λόγια τῆς Λίζας, πού δείχνανε τόσο καθαρά τὴν ἀγνὴ τῆς ψυχῆ, τὴ μεγάλη τῆς καρδιάς κατασυναγνῆσαν τὸ Λώρη. Ναι, ἡ σκέψις τῆς ἡσαν σοστές, λογικῆς, ἑτέρωκα. Τῆς ἔξέφρασε τὸ θαυμασιμὸν, τῆς ἐδίωξε πὸς βροχίαι τὴν ἀπόφρασι τῆς φρονίμης καὶ εὐγενεῖς καὶ πρόσθεσι :

— Τὰ λόγια σας μοῦ δείχναν καὶ μένα τί πρέπει νὰ κάμω...

— Τί θὰ κάμετε; ρώτησε ἡ Λίζα.

— Θὰ φύγω ἀπ' τὴ δουλιὰ τοῦ θεάτρο.

— Ὁ, ὄχι, ὄχι, μὴν τὸ κάμειτε αὐτό. Γιατί ν' ἀφήσετε τὴ δουλιὰ σας; Φανῆτε ἀδιάφορος πρὸς τὴ γυναῖκα πού σὰς ἐνοχλεῖ μὲ τὴς ἐρωτοτροπιῆς τῆς, περιφρονῆστε καὶ αὐτὴ καὶ τὸν ἀνθρώπο, γιὰ τὸν ὅτιο μιλούσατε πρὸ ὀλίγο, δεῖτε τοὺς πὸς στεχωσάσατε ψηλοτέρα ἀπ' αὐτοὺς καὶ δὲ σὰς ἀρήσαν ἦσσο...

Ὁ νέος κοίτησε τὸ κεφάλι του. Ἐβλέπε πὸς ἦταν ἀδίνατο στὴ Λίζα νὰ καταλάβῃ τί θὰ γὰρ γυναῖκα τοῦ θεάτρο καὶ μάλιστα σὴν τὴ Φλώρα καὶ μάλιστα ἐρωτευμένη.

Ὅσοσο, μὴ καὶ ἡ Λίζα ἐπίμενε, τῆς ὑποσχέθηκε πὸς δὲν θ' ἄφανε τὴ δουλιὰ του σὸ θεάτρο.

— Ναι, εἶσι νὰ κάμειτε, τοῦ εἶπε ἡ Λίζα. Καὶ νὰ ἄρχιστε πὸ συχνὰ νὰ βλέπω. Ἔτσι θὰ ξεχνάτε τὴν ἀηδία τὸν περιβάλλοντος τοῦ θεάτρο.

ΕΛΒΙΡΑ.—Ναι, Ἐρνέστο... Ἔτσι εἶνε... Πούλησα τὰ σκουλαρίκια μου γιὰ νὰ τὴν ἀγοράσω. Τὰ σκουλαρίκια μὲ τὴς γαλιάζει πέρως... Σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια... Μπορεῖς νὰ ρωτήσης σὸ ζωοσχό Λουιτό, ὁ ὅποιος τ' ἀγόρασε... Μὰ σοῦ εἶπα ψέματα γιὰ νὰ σὲ πειστώσω... Γιὰ νὰ σὲ κάνω νὰ ἐλθῆς... Γιὰ νὰ σ' ἐκδικηθῶ... γιατί δὲν θέλωσε νὰ μοῦ πῶς αὐτὴ τὴν καταραμένη τσάντα... Ναι, εἶμαι ἐπιπόλαιη... μάταιη... Εἶχες δίκιο... Μὰ ὄχι ἄποστη... ὄχι... ὄχι... ὄχι... σὺχῶσέ με... Πειθάνω... Δὲν μπορῶ νὰ τὰ μιλήσω... Μόνο διὰ λόγια μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ἀξία... Ἐρνεστέ... σ' ἀγαπῶ... (Σερμαχίει μέσα στὴν ἀγκαλιὰ του).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.— Θεὸς μου!... Τί ἔκανα;... Τί ἔκανα;... Τὴ σκότσασα!... Ἐγὼ πού τὴν ἀγαποῦσα τόσο!... Ἐλβίρα!... ἀγάπη μου... συγχώρεσέ με!... Ἐλβίρα!... Ὁ! δὲν μιλᾷς πιά;... Δὲν μ' ἀκούς; Ἐλβίρα! Ἐλβίρα!... (Παίρνει τὸ περιστόφο, τὸ σπυρίζει στὸν κρόταφο του, πυροβολεῖ καὶ σωρίζεται κάτω νεκρὸς, πλάι στὴ γυναῖκα του).

Ὁ Λώρης ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι τῆς νέας ἦσσο καὶ βέβαιος πὸς ὅλα θὰ πήγαιναν καλά. Μὰ γελοῖοταν. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡμέρα κίλας μετάνοια πού ὑποσχέθηκε στὴ Λίζα νὰ μείνῃ στὴν ὀρχήστρα τοῦ θεάτρο.

Ἡ Φλώρα μὴ καὶ εἶχε μιλήσει μαζί του, πῆρε ἔξασα μεγάλο, τρελλὸ πάθος. Μόλις σταματοῦσε ἡ πρῶτα, ἔτρεχε κάτω στὴν πλατεῖα νὰ τὸν βρῆ καὶ νὰ φλυαρήσῃ μαζί του. Τὸν κάλεσε οὔτι τῆς, τὸν παρανοῖσε ν' ἀνεβαινῆ στὰ διαλείματα τῆς παραστάσεως σὸ καμαρίν τῆς.

Ὁ Λώρης τὰ εἶχε χαμένα. Τί ἔπρεπε νὰ κάνει;

Νὰ ἦταν μονάχα ἡ Φλώρα, λίγο τὸ κακό. Ὑπῆρχε ὅμως ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος ὁ Βρανάς, καὶ αὐτοὺς περὶ ἦταν πού ἦταν. Ἐσπεριλαίμως γιὰ τὴ Φλώρα, νομίζοντας πὸς ὁ Λώρης θὰ τὸν τὴν ἔπαινε γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ γιὰ ὅσα εἶχε κάνει στὴν οἰκογένεια Λιναρῆ, ἐσκόλιασε, τὸν ἀγοστοῦσε, εἶχε καταστήσει ἐπικίνδυνος.

Ὁ Λώρης καταλάβαινε πιά καλά, πὸς ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία θὰ τελείωνε ἄσχημα, τραγικὰ ἴσως, ἀν δὲν φροντίζε νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ δουλιὰ τοῦ θεάτρο τοῦ γρηγορώτερο. Τὸ εἶχε κάνει μάλιστα ἀπόφρασι νὰ παρατηρήσῃ τὴν ὀρχήστρα, καὶ ἕνα μεσημέρι πλησίασε τὸ μάστορο καὶ τοῦ εἶπε τὴν ἀπόφρασι του.

Ὁ μάστορος θύμωσε. Δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ ἔτσι ξαφνικά, στὰ καλά καθόμεινα. Δὲν μποροῦσε νὰ στερηθῆ, χωρὶς λόγο, τὸ καλύτερο βιοτὶ τῆς ὀρχήστρας του.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ φύγετε. Δὲν θὰ φύγετε, τοῦ εἶπε ὁ μάστορος. Κι' εἶπται, τί λόγο ἔχετε νὰ τὸ κάμειτε αὐτό;

Ὁ Λώρης χαμήλωσε τὸ κεφάλι του.

Ὁ μάστορος κατάλαβε τί συνέβαινε. Εἶχε μωροστει καὶ αὐτός, πρὸ ἀρετοῦ καιροῦ, τὸ τρελλὸ πάθος τῆς Φλώρας γιὰ τὸ νεαρὸ βιοτῆ.

— Ὅστε αὐτὸ εἶνε; φωνάζει. Αὐτοὺς εἶν' ὁ λόγος, γιὰ τὸν ὅποιον θέλετε νὰ μ' ἀφήσετε; Μὰ κάνετε σαν μωρὸ παιδί, φίλε μου. Ἐλάτε στὰ συγκαλά σας καὶ ζητᾶτε τὴ δουλιὰ σας. Καὶ μὴν ξανακοῦσο τέτοιας ζουταμάρας...

Ἐκ φρονίμης δεξιὸς ὁ Λώρης, δὲν τόλμησε νὰ φέρῃ ἀντίφρασι σὸ μάστορο. Τὸν ἄφησε νὰ φύγῃ ἡσυχασμένο.

Μολιπαῖτα καταλάβαινε καλά πὸς δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ περισσότερο σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον. Ἐθῆγεν...

Ἐθῆγεν... Ἐθῆγεν διὰ τῆς βίας ἔστο...

Τὴν ἐπιθυμία τοῦ Λώρη νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ δουλιὰ, τὴν ἔμαθε πρῶτῃ ἡ Φλώρα.

Ἡ εἶδησι αὐτὴ ἔβαινε τὴν ἐρωτοτυχημένη θεατρίκα ἀνω—κάτω, τὴν ἀναστάσεις...

Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί ἀνάγκησε τὸ μωροκό ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὸ θέατρο. Ὅτι ἐπαρκατότανε κὰν ὅτι ἡ αἰτία ἦταν αὐτὴ ἡ ἴδια, μὲ τὴς ἐρωτοτροπιῆς τῆς.

Ἔτσι, ἀντὶ νὰ συγκαταθῆ καὶ ν' ἀρῆσῃ τὸ νέο ἦσσο, ἀντὶ νὰ γινῆ πὸ λογικὴ, ἀποτρελλάθησε.

Τὸ μαρτύριο τοῦ Λώρη ἔβαινε τώρα ἀντιόφρο. Ὅποιον πήγαινε καὶ ὅποιον στεχωτότανε μέσα σὸ θέατρο, εἶτε ἔπαυσε στὴν ὀρχήστρα, εἶτε ἀναπαύοτανε, ἀποθανόντας καρφωμένο ἐπάνου τὸν βλέμμα τῆς θεατρίνας, ἕνα βλέμμα ἐπίμονο, τρελλὸ, παθάρικο.

Στὴς διακοπῆς τῆς πρῶτας, ἡ Φλώρα κατέβαινε στὴν πλατεῖα καὶ ἔπαινε ζουβάντα μὲ τὸ Λώρη. Τὸν κολοῦσε στενά...

Ἔνα μεσημέρι τέλος, τὸν παραρῶσε, τὸν πρόφρασε τὴν ὥρα πούφανε καὶ βγήκε μαζί του ἀπ' τὸ θέατρο.

Ὁ Λώρης τὴν ἔξαφορῶθηκε σὲ λίγο. Μὰ ὅταν τὰ ἔμαθε ὁ Βρανάς αὐτὰ, ἔνοιωσε νὰ τὸν πῆγῃ ἡ λύσσα. Ἀρῶσε ἐκδικησε. Ἦταν περὶ ἀποφασισμένος νὰ πάσῃ τὸ Λώρη καὶ νὰ τοῦ συστήσῃ νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ θέατρο. Ἄν ὁ νέος τοῦ ἀρνάταν, θα τὸν σκότωσε!

Συνέβη ὅμως ν' ἀδιαθετῆ ὁ Λώρης δύο ἡμέρες στὴ σειρά καὶ ἔτσι ὁ Βρανάς δὲν τὸν συνάντησε. Ζήτησε τότε νὰ διὰ τὴ Φλώρα καὶ νὰ τῆς ἐξηγήσῃ. Μὰ ἡ Φλώρα τὸν ἀπόφρασε...

Ἐξω φρενῶν τότε, φρενιασμένος ἀπὸ ἔρωτα καὶ θυμὸ, τρελλὸς ἀπ' τὴν ἀπελπίσῃ του, πήγε τὸ πρωτὶ τῆς τρίτης ἡμέρας σὸ σπίτι τῆς θεατρίνας.

Ἡ Φλώρα εἶχε ξεπῆσει κατὰ τὴς δέκα, εἶχε ντυθῆ καὶ ἔβαινε τὸ γάλα τῆς. Βέβαια ὁ Βρανάς δὲν θὰ τοῦ μωροῦσε νὰ πῆσῃ αὐτὴ τῆς, εἶχε ἀρῆσει τὴν πόρτα ἀνοχτή.

Ἐξάφρα ἀκουσε πίσω τῆς βήματα...

(Ἀζοιούθει)

— Τι θὰ κάμειτε; ρώτησε ἡ Λίζα.